

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **J. R.**, bytem v O., P. 69/3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2010, č. j. KUOK 120757/2010, sp. zn. KÚOK/106071/2009/ODSH-SD/310, ve věci přestupku,

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů **nepřiznává.**

III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Mohelnice ze dne 17. 9. 2009, č. j. OD/26549-09/2647-2009/Malv, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se žalobce měl dopustit tím, že „*dne 28. 5. 2009 ... při jízdě osobním automobilem ... překročil nejvyšší dovolenou rychlost, kdy mu byla ...*

naměřena rychlost 136 km/h v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 90 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 131 km/h. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč, dále zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců, a náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

V žalobě žalobce brojil proti tomu, že v předvolání na ústní jednání nebyl poučen o tom, že na jednání budou provedeny všechny důkazy a že se tam bude moci vyjádřit ke všem podkladům rozhodnutí. Za druhé žalobce namítl, že správní řízení bylo zahájeno dvakrát – oznámením ze dne 2. 7. 2009 a ze dne 14. 7. 2009. Protože v napadeném rozhodnutí nebyla tato skutečnost vysvětlena, shledal je žalobce nepřezkoumatelným. Za třetí žalobce rozporoval výrok o druhu a výši sankcí, které byly uloženy v nejvyšší hranici. Zejména pak žalobce namítl, že mu byla k tíži dána závažnost skutku, což je objekt přestupku, tzn. obligatorní znak přestupku a to je nepřípustné. Na druhou stranu správní orgány neposoudily všechna kritéria pro ukládání sankcí podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, nezabývaly se mírou zavinění a pohnutkou, i když to byly polehčující okolnosti, a odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 9 As 62/2008 ze dne 11. 6. 2009. To opět způsobilo nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Proto navrhl žalobce zrušení napadeného rozhodnutí.

Ve vyjádření žalovaný popřel, že by řízení bylo zahájeno dvakrát. Oznámení o zahájení řízení ze dne 2. 7. 2009 bylo vráceno poštou s dovětkem „adresát neznámý“, nebylo možno užít fikce doručení, proto bylo nově zasláno oznámení o zahájení správního řízení, vypracovaného dne 14. 7. 2009. Toto oznámení žalobce převzal 21. 7. 2009. Nedošlo tedy ke dvojímu zahájení správního řízení. Úvaha žalobce, že by se mohlo jednat o dva přestupky, žalovaný označil jako scestnou. Správní orgán přihlédl při ukládání sankce k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání (výrazné překročení rychlosti), následku (ohrožení státem chráněného zájmu), okolnostem, za kterých byl skutek spáchán, a k osobě pachatele. Pohnutkou pachatele, ačkoliv není explicitně vyjádřena, je zcela zřejmá neúcta k dodržování zákona o silničním provozu (správní orgán ji vyjádřil jako nedostatek kázně nutné k účasti na silničním provozu). Totéž se týká míry zavinění. Z konstatování „výrazné překročení rychlosti“ lze jednoznačně dovodit, že se jednalo o zavinění úmyslné a tedy obecně závažnější než zavinění nedbalostní. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci, přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 17. 12. 2010.

Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k souzené věci a žalobním námitkám zjistil, že dne 2. 7. 2009 vydal správní orgán I. stupně jedno rozhodnutí obsahující oznámení o zahájení správního řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání na 22. 7. 2009. K písemnosti je připojena obálka s žalobcovou adresou přechodného bydliště, vrácená poštou zpět odesílateli s vyznačenou poznámkou „adresát je na uvedené adrese neznámý“. Jako další v pořadí je ve správním spise zařazeno oznámení o zahájení správního řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání na 4. 8. 2009. K této písemnosti je připojena doručenka, podle které na adrese trvalého bydliště žalobce písemnost převzal.

V rozhodnutí o přestupku (ve vztahu k námitce k polehčujícím okolnostem - míře zavinění a pohnutce - jakožto kritériím uložené sankce) soud neshledal, že by správní orgán I. stupně shledal nějaké polehčující okolnosti, ale naopak našel řadu přitěžujících. Z rozhodnutí o přestupku tedy plyne, že správní orgán I. stupně se vyjádřil jen ke druhu a výši sankce, kdy vycházel ze závažnosti skutku, „*kteřá je obecně vyjádřena ve výši sankce, kterou lze za přestupek uložit*“. Dále konstatoval výrazné překročení rychlosti na frekventované komunikaci I. třídy, což zvyšuje nebezpečnost přestupku, spočívající v možném ohrožení života, zdraví či majetku ostatních účastníků silničního provozu. Správní orgán se vyjádřil k osobě žalobce tak, že jde o řidiče s délkou praxe 14 let, který se podobného přestupkového jednání již dopustil 14. 9. 2006, 21. 10. 2007, 30. 12. 2008 a 13. 2. 2009 a dále se dopustil řady dalších přestupků. Z jeho záznamů je patrný nedostatek kázně nutný k účasti v silničním provozu, proto mu byla uložena sankce na horní hranici.

V napadeném rozhodnutí žalovaný ve vztahu k uložené sankci uvedl, že posoudil i výši sankcí, které shledal jako adekvátní závažnosti přestupku, míře společenské nebezpečnosti a zejména osobě žalobce tak, jak ukládá § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a jak je odůvodnil správní orgán I. stupně. K uložení zákazu činnosti doplnil žalovaný, v návaznosti na který přestupek žalobce byl povinen správní orgán tuto sankci uložit. K odvolací námitce žalobce, že podle jeho názoru rychlost dodržel a že měření muselo být zatíženo chybou, žalovaný uvedl, že tato námitka je nedůvodná, protože sám žalobce nebyl schopen ji nijak specifikovat. Žalovaný k tomu podotkl, že ověření měřicího přístroje bylo v souzené věci učiněno 2. 9. 2008 s platností na jeden rok a není reálný důvod o výsledku měření nijak pochybovat.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejdříve zabýval žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce ji spatřuje ve dvou rovinách - jednak v tom, že se správní orgány nevypořádaly s překážkou litispendence, a dále v tom, že neposoudily všechna kritéria pro ukládání sankcí, jmenovitě se nezabývaly mírou zavinění a pohnutkou, i když to byly polehčující okolnosti.

První námitku nepřezkoumatelnosti pro nevypořádání se s překážkou litispendence (zahájení již zahájeného řízení) soud neshledal důvodnou. Po prostudování správního spisu soud zjistil, že správní řízení zahájeno dvakrát nebylo, neboť oznámení o zahájení řízení (s předvoláním) ze dne 2. 7. 2009 nebylo žalobci vůbec doručeno a tudíž nenabývalo žádných účinků. Jak již soud popsál zjištění ze spisu správního orgánu I. stupně, k oznámení ze dne 2. 7. 2009 je ve správním spise připojena obálka s žalobcovou adresou přechodného bydliště, vrácená poštou zpět odesílateli s vyznačenou poznámkou „adresát je na uvedené adrese neznámý“. Žalobci bylo doručeno až oznámení o zahájení řízení s předvoláním ze dne 4. 8. 2009.

K této námitce soud toliko dodává, že doručeno je tehdy, když se rozhodnutí dostane do dispoziční sféry adresáta a posléze je adresát kvalifikovaně (dostatečně) seznámen s obsahem rozhodnutí, resp. má objektivně tuto možnost. Žalobce si první rozhodnutí ze dne 2. 7. 2009 nepřevzal, vrátilo se odesílateli. Zástupce žalobce do spisu nahlédl a není patrné, zda si pořídil kopie některých listin a v jakém rozsahu do

spisu nahlédl. To, že spis tyto skutečnosti neobsahuje, lze správnímu orgánu I. stupně vytknout, avšak nemá to vliv na zákonnost řízení a rozhodnutí v souzené věci. Pokud se s obsahem jmenované listiny dostatečně seznámil zástupce, lze předpokládat a má se za to, že s ním seznámil žalobce a tak bylo fakticky doručeno. Avšak na základě tohoto rozhodnutí se neděly žádné úkony správního orgánu, rozhodnutí zůstalo fakticky nenaplněno. Protože s ním nejsou spojeny žádné účinky a nijak do právní sféry žalobce nezasáhlo, ani nemohlo a nemůže, ve věci již bylo rozhodnuto, rozhodnutí nabylo právní moci, je nadbytečné se zabývat tím, kdy a jak bylo přesně doručeno a na odmítnutí žalobní námitky uvedené nic nemění.

Druhý důvod nepřezkoumatelnosti viděl žalobce v tom, že správní orgány se nezabývaly polehčujícími okolnostmi - mírou zavinění a pohnutkou a v tom žalobce shledal rozpor s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Ze shora citovaných zjištěných skutečností z rozhodnutí o přestupku a z napadeného rozhodnutí a správního spisu jako celku plyne, že žalobce se výslovně v obecné rovině nedomáhal zohlednění polehčujících okolností, k míře svého zavinění a pohnutce se sám konkrétně nevyjadřoval, pouze v doplnění odvolání uvedl, že je přesvědčen, že nejvyšší povolenou rychlost dodržel a že výsledky měření musí být zatíženy chybou, ke které se však nemůže vyjádřit, protože nebyl seznámen s podklady rozhodnutí. Z napadených rozhodnutí se podává, že správní orgány u žalobce neshledaly žádné polehčující okolnosti, což dostatečně a srozumitelně uvedly popisem minulých přestupkových jednání žalobce, z nichž byl uznán vinným. Proto nelze považovat konkrétní nevyjmenování a nezabývání se polehčujícími okolnostmi za důvod nepřezkoumatelnosti, když správní orgány tyto okolnosti samy neshledaly (v návaznosti na popsanou úvahu o přitěžujících okolnostech) a žalobce žádné ke zvážení správním orgánům ani nenabízel. K odvolací námitce žalobce, že byl přesvědčen, že rychlost dodržel, že muselo dojít k chybě, kterou ale nemůže specifikovat, protože nebyl seznámen s podklady rozhodnutí, se žalovaný dostatečně vyjádřil, jak vyplývá z konstatace shora popsanych zjištění soudu z napadeného rozhodnutí. Na uvedeném nic nemění ani to, že ostatní přestupky spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti, se udály v minulosti. Všechny totiž byly zjištěny v posledních třech letech, takže ani analogicky by se nemohlo použít institutu zahlazení odsouzení.

Závěrem k námitce nepřezkoumatelnosti soud konstatuje, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, protože žalovaný svůj postup ve správním řízení a své následné rozhodnutí dostatečně odůvodnil, včetně toho, že uvedl své argumenty k posudku předloženého žalobcem (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti predestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí.“*).

Další žalobní námitkou brojil žalobce proti tomu, že v předvolání na ústní jednání nebyl poučen o tom, že tam budou provedeny všechny důkazy a že se tam

bude moci vyjádřit ke všem podkladům rozhodnutí. Soud zjistil z oznámení o zahájení řízení a předvolání ze dne 14. 7. 2009, že žalobce byl poučen o tom, že při ústním jednání má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a k důkazům o nich a že má právo uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky (§ 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb. a § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Žalobce byl rovněž poučen o tom, že přestupek může být projednán v jeho nepřítomnosti, pokud se odmítne k jeho projednání dostavit nebo se k jednání nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Žalobce převzal předvolání s uvedeným poučením podle doručky na poště osobně dne 21. 7. 2009. Shrnutí, žalobce byl řádně zpraven a poučen jak o tom, že jednání budou prováděny důkazy, tak o tom, že se k nim může vyjádřit a učinit své návrhy. Uvedenou námitku proto shledal soud jako nedůvodnou.

Třetí námitkou žalobce napadl druh a výši sankcí a jejich uložení na nejvyšší hranici. K tomu soud uvádí, že správní orgány přezkoumatelným způsobem uvedly důvody pro uložení pokuty ve výši 5.000 Kč a zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel v délce trvání 6 měsíců od dne nabytí právní moci rozhodnutí. Volba druhu a výše trestu vychází z příslušných ustanovení zákona. Podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 20 km.h⁻¹ a více nebo mimo obec o 30 km.h⁻¹ a více. Podle § 22 odst. 8 téhož zákona pokuta od 2 500 Kč do 5 000 Kč se uloží za přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g), i), j) a k); pokuta od 2 500 Kč do 5 000 Kč a zákaz činnosti od jednoho měsíce do šesti měsíců se uloží tomu, kdo tento přestupek spáchal v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát.*

Podle § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném kde ni vydání napadených rozhodnutí, *při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.*

Konkrétní výběr uložených sankcí tam, kde zákon dává možnost zvolit, je věcí správního uvážení. V souzené věci jde o určení výše pokuty z rozmezí 2.500 až 5.000 Kč a stanovení zákazu činnosti od jednoho do šesti měsíců. Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.* V souzené věci soud zjistil, že správní orgány nepřekročily zákonem stanovené meze správního uvážení ani jej nezneužily. Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení. V souzené věci jsou mezemi i zákonem stanovené hranice pokut a doby zákazu činnosti. Napadené rozhodnutí (které tvoří s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek) odůvodnilo výši sankce výrazným překročením rychlosti v místě, které je frekventované a je komunikací I. třídy, kde může dojít k ohrožení života, zdraví a majetku účastníků silničního provozu, žalobce má řidičské oprávnění 14 let, dopustil se obdobného přestupkového jednání vícekrát, a to v poslední době,

k tomu se dopustil jiných přestupkových jednání a nemá dostatečnou kázeň v silničním provozu. K tomu správní orgány a následně soud odmítly jako nedůvodné ostatní námitky žalobce. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem odůvodnily, své úvahy popsaly a soud shledal, že jsou i v souladu se zásadami správního řízení a že přijaté závěry jsou přiměřené. Soud se ztotožnil se závěry správních orgánů.

K námitce žalobce, že mu byla k tíži dána závažnost skutku, což je objekt přestupku, tzn. obligatorní znak přestupku a to je nepřípustné, soud konstatuje, že objekt přestupku charakterizuje zájmy společnosti chráněné zákonem. Objekt může být obecný, druhový a individuální. Typicky obecným objektem je řádný výkon veřejné správy, ale také ochrana osobnosti člověka, majetku fyzických a právnických osob, druhovým je objekt společný skupinám přestupků v určité oblasti (např. úsek školství, úsek ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi), individuální objekt má každá skutková podstata jako konkrétní zájem (např. neoprávněné provozování obchodní činnosti). Určení individuálního objektu má význam pro správnou kvalifikaci skutku, neboť porušení či ohrožení objektu je jeho následkem (srov. *Hendrych, D. a kol.* Právnický slovník, C. H. Beck, Praha 2009, dostupné i na www.beck-online.cz). V souzené věci je objektem přestupku pojmenovaného v § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 přestupkového zákona ochrana života, zdraví a majetku.

Pojem „závažnost skutku“ zákon o přestupcích neobsahuje. Podle judikatury ve správním trestání se analogicky používá trestněprávní doktrína. Podle § 39 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, *povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem*. Jak bylo výše uvedeno, chráněným zájmem jsou život, zdraví majetek. Život a zdraví jsou nejvyšší hodnoty, které právo a společnost chrání. Jak vyplývá ze shora citované argumentace, správní orgány vzaly v úvahu jak chráněné zájmy (ty vyjmenovaly), způsob provedení přestupku a jeho následky (konkrétní rychlost, šlo o vysoké překročení nejvyšší povolené rychlosti, místo a čas a obvyklou situaci v místě), okolnosti, za kterých byl spáchán (to, že si nebyl překročení rychlosti vědom, že neuvedl žádný důvod, který by zapříčinil překročení nejvyšší povolené rychlosti), osobu pachatele (správní orgány popsaly, jak dlouho je žalobce držitelem řidičského oprávnění, jakých přestupků se již dopustil), mírou jeho zavinění a pohnutkou (žalobci nic nebránilo, aby dodržel předepsanou nejvyšší rychlost, dopravní značka byla viditelná). K tomu žalobce v tomto posouzení správní orgány utvrdil v uvedeném tím, že uvedl, že je přesvědčen, že nejvyšší povolenou rychlost nepřekročil a že musela nastat chyba měření, kterou však není schopen specifikovat.

Správní orgány, jak je patrné z poskytnuté citace a argumentace i zhodnocení soudem, odůvodnily, z jakých důvodů přistoupily k uložení sankcí na jejich horní hranici, a dodržely i ustanovení § 12 přestupkového zákona.

Soud dává zapravdu žalobci v tom, že správní orgány výslovně neuvedly, že u žalobce neshledaly polehčující okolnosti, anebo shledaly a jaké. Z textu odůvodnění obou napadených rozhodnutí však vyplývá, že správní orgány u žalobce žádné polehčující okolnosti neshledaly. Aby rozhodnutí bylo řádně odůvodněno, je vhodné, aby v něm přitěžující i polehčující okolnosti byly popsány a pokud nebyly shledány, pro jasnost, srozumitelnost a úplnost odůvodnění výroku o trestu je vhodné uvést, že

žádné správní orgány neshledaly. V trestněprávní doktríně neuvedení polehčujících okolností je považováno za vadu rozhodnutí, která však nemusí mít vliv na jeho správnost a zákonnost. Ovšem rozdíl mezi přestupkovým a trestním řízením v tomto směru vyplývá ze samotného zákona. Trestní zákoník přímo ukládá orgánům činným v trestním řízení, aby v zákoně vyjmenované polehčující okolnosti uvážily, v řízení o přestupcích tomu tak není. Uvedení polehčujících okolností, anebo skutečnosti, že nebyly shledány, napomáhá tomu, kdo ukládá trest, plně vyhodnotit v úvahách o uložení sankce všechny skutečnosti, které braly správní orgány v potaz a byly součástí jejich úvah. V souzené věci odůvodnění o polehčujících okolnostech chybí, avšak vzhledem k úvaze o přitěžujících okolnostech lze výkladem dovodit, že žádné polehčující okolnosti správní orgány neshledaly. Ostatně, sám žalobce konkrétní skutečnosti, které by měly vést k úvaze o polehčujících okolnostech neuvádí. Neuvedení polehčujících okolností neshledává zdejší soud vůbec jako vadu napadeného rozhodnutí ani postupů jeho vydání předcházejících.

K žalobcově argumentaci rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 As 62/2008-129, zdejší soud uvádí, že shora uvedená argumentace je s právními názory vyslovenými v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu v souladu.

Pro úplnost soud konstatuje k námitce žalobce, že v rozhodnutí chybí úvaha o míře jeho zavinění, že podle § 3 zákona o přestupcích *k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění*. Proto není třeba prokazovat úmyslné spáchání přestupku. Podle § 4 odst. 1 zákona o přestupcích, *přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl*. Správní orgány konstatovaly u žalobce nedostatek kázně v sepětí s délkou jeho praxe jako řidiče, resp. držení řidičského oprávnění a v sepětí s jeho velmi pestrým přestupkovým rejstříkem.

K pohnutce žalobce soud konstatuje, že žalobce sám v žalobě ani v podáních ve správním řízení nic bližšího neuvádí. Tvzení žalobce bez dalšího, že byl přesvědčen, že rychlost dodržel a že musela být rychlost nesprávně změřena, není pro uznání viny vůbec významné a žalobce nijak nezbavuje odpovědnosti za protiprávní jednání. Žalobce to, že značně překročil nejvyšší povolenou rychlost, nijak nevyvrátil a je to prokázáno údaji z přístrojového měření rychlosti. To, že řidič je povinen dodržovat nejvyšší povolenou rychlost, je legitimní obecné pravidlo, zakotvené v zákoně, nejde například o mimořádnou místní úpravu. Důvod překročení rychlosti žalobce neuvádí a nebyla ani tvrzena ani prokázána žádná okolnost vylučující jeho odpovědnost za přestupek. Pro srovnání, podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 1 As 73/2009-78, www.nssoud.cz, *řidič vozidla je v zásadě odpovědný za spáchání přestupku podle smyslu § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, i tehdy, pokud k překročení maximální povolené rychlosti dojde za situace, kdy ve vozidle nefunguje rychloměr*.

Při překročení nejvyšší povolené rychlosti o 41 km/h nelze hovořit ani o tom, že by nebyla naplněna materiální stránka přestupku.

Z výše uvedených důvodů krajský soud k žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žalovaný žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 28. 6. 2012

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně